

20 ปี นับตั้งแต่มีการเปิดเผยว่ามีการดักฟังโทรศัพท์ของหน่วยต่อต้านการก่อการร้ายโดยหนังสือพิมพ์ Libération ในปี ค.ศ. 1993 จนกระทั่งคดีสามารถนำขึ้นสู่ศาลเพื่อการตัดสินได้ในปี ค.ศ. 2002 ส่วนหนึ่งเพราะในการสืบสวนคดี หลายฝ่ายที่เกี่ยวข้องยกเอาความลับเพื่อความมั่นคงของประเทศ (le secret défense) มาเป็นข้ออ้างเพื่อมิต้องให้ข้อมูลกับฝ่ายตุลาการ

เหตุผลที่ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการดักฟังโทรศัพท์ถูกดำเนินคดีในครั้งนี้นี้คือ หน่วยต่อต้านการก่อการร้ายได้ทำการดักฟังโทรศัพท์บุคคลหลากหลายอาชีพ ที่มีได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการก่อการร้ายแต่อย่างใด อาทิเช่น ทนายความ นักเขียน นักหนังสือพิมพ์ นักการเมือง และนักแสดงเป็นจำนวนอย่างน้อย 150 ราย ระหว่างเดือนมกราคม ค.ศ. 1983 ถึงเดือนมีนาคม ค.ศ. 1986 โดยปราศจากมาตรการที่จะให้ความคุ้มครองแก่ผู้ที่ถูกดักฟัง นอกไปจากนี้ การดักฟังโทรศัพท์ของหน่วยต่อต้านการก่อการร้ายยังไม่ได้รับการควบคุมตรวจสอบจากหน่วยงานใดทั้งสิ้น การกระทำดังกล่าวถือว่าการละเมิดสิทธิในการมีชีวิตส่วนตัวของผู้ที่ถูกดักฟัง ส่วนสาเหตุที่บุคคลบางกลุ่มถูกดักฟังบทสนทนาทางโทรศัพท์ ทั้งนี้เป็นเพราะมีการเกรงกันว่า บุคคลเหล่านี้จะนำเรื่องบางเรื่องหรือความลับบางอย่าง อาทิ เช่น เรื่องของ Mazarine ลูกสาวนอกสมรสของประธานาธิบดี François Mitterrand ปัญหาสุขภาพของประธานาธิบดีที่ปกปิดว่าตนเองเป็นมะเร็ง ข้อเท็จจริงของคดี les Irlandais de Vincennes ที่เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ทำการจับกุมผู้ก่อการร้ายชาวไอร์แลนด์พร้อมหลักฐานที่ประกอบไปด้วยระเบิดและอาวุธปืนจำนวนหนึ่ง แต่ปรากฏว่าหลักฐานดังกล่าวเป็นหลักฐานที่เจ้าหน้าที่ตำรวจได้จัดทำขึ้น ไปเผยแพร่แก่ประชาชนยิ่งไปกว่านั้น หลักฐานบางประการทำให้สามารถระบุได้ว่าการดักฟังบทสนทนาทางโทรศัพท์ของนักหนังสือพิมพ์บางราย ได้รับคำสั่งโดยตรงมาจากตัวประธานาธิบดี François Mitterrand เอง เพราะมีลายเซ็นรับทราบของท่านประธานาธิบดีปรากฏอยู่บนเอกสาร แต่กระนั้นตัวประธานาธิบดีกลับปฏิเสธต่อหน้าผู้สื่อข่าวที่ไปทำการสัมภาษณ์ ณ ทำเนียบประธานาธิบดี (l'Elysée) ว่าทำเนียบประธานาธิบดีไม่เคยใช้ระบบการดักฟังโทรศัพท์และโดยส่วนตัวแล้วตนเองไม่เคยได้อ่านบทสนทนาทางโทรศัพท์เหล่านั้นเลย หลังจากนั้นประธานาธิบดีได้พูดคัดบทเพื่อไม่ให้ผู้สื่อข่าวที่ไปสัมภาษณ์มีโอกาสถามคำถามที่เกี่ยวกับการดักฟังโทรศัพท์อีกต่อไป โดยบอกว่า ถ้าทราบล่วงหน้าว่าจะมีคำถามเกี่ยวกับคดีนี้ ก็คงไม่ตอบรับให้มีการสัมภาษณ์เกิดขึ้นเท่าที่และคำพูดดังกล่าวของประธานาธิบดี François Mitterrand ถือเป็นการโกหกที่ร้ายแรงของผู้นำรัฐ ยิ่งเมื่อนำไปเทียบกับคดี Watergate ของสหรัฐอเมริกา ที่ประธานาธิบดี Richard Nixon แสดงความรับผิดชอบด้วยการลาออกจากตำแหน่ง ภายหลังจากที่ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการดักฟังโทรศัพท์ได้ถูกเปิดโปงออกมา อย่างไรก็ตามการเปิดเผยข้อมูลว่ามีการดักฟังโทรศัพท์ของหน่วยงานของทำเนียบประธานาธิบดีได้กลายมาเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้พรรคฝ่ายขวาได้รับชัยชนะในเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่มีขึ้นในปี 1986 ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของรัฐบาล